20 Οκτωβρίου 2013

Η καλύβα το κελί της Σωτηρίας

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

Φωτό:dpgr.gr

Είναι πια σκοτάδι. . . Ή πράσινη ασπίδα πού μας σκεπάζει δέχεται τα ορμητικά βέλη της μπόρας. Μια θαμπωτή λάμψη, με ένα τεράστιο όγκο βροντής, πού κομματιάζεται και σβήνει σφυρίζοντας σκιάζει και μας και το μουλάρι πού αρνιέται να προχώρηση. Του κάκου το τραβάει ό αγωγιάτης, κι’ εγώ χτυπώ από πίσω. Ρουθουνίζει και μας απειλεί. Ο αγωγιάτης βλαστημάει τους πατέρες που τον στείλανε σ’ αύτη τη δουλειά, αφού τούς είπε πώς δεν ήξερε το δρόμο.

Ξαφνικά όμως στέκεται και χαμογελάει. Σηκώνοντας το χέρι του, «Μια καλύβα» φωνάζει. Στο βάθος της χαράδρας μόλις ξεχωρίζει ανάμεσα στη πυκνή βροχή, μια στέγη, ένα τζάκι πού καπνίζει. Κρίμα! Ή ελπίδα να βρούμε ένα τέτοιο άσυλο με διασκέδαζε περισσότερο παρά το γεγονός πώς το βρήκαμε. Και με δυνατότερες φωνές ό αγωγιάτης κάνει γρηγορότερο το κατρακύλισμα του μουλαριού.

Κάτω από ένα ξύλινο γιοφύρι, τα νερά του ρυακιού τρέχουν βουίζοντας θολά. Δεξιά από το γιοφύρι ανασηκώνεται ή στέγη της καλύβας πάνω σε παλιούς γυρμένους τοίχους με πυκνά στρώματα κισσού από πάνω.

Χτυπούμε την πόρτα. «Δ ι’ ευχών σας» φωνάζω, «Αμήν» άπαντα μια φωνή από μέσα μαζί με το τρίξιμο του σύρτη.

Ή πόρτα ανοίγει. Ό Γεροντάκος πού μας δέχεται κάνει το σταυρό του. «Ταλαίπωροι αδελφοί, που σας ήρθε ή Θεομηνία;» ρωτάει και συγχρόνως με δείχνει να περάσω από το στενό διάδρομο πού είναι κατασκότεινος. Βρίσκομαι σε ένα δωμάτιο με καναπέδες ολόγυρα και ένα τζάκι. Το παραθύρι είναι μια μικρή τρύπα με ένα σιδερένιο σταυρό, ανάμεσα. Ό Γέροντας σβέλτος και γελαστός ρωτάει να μάθη πώς είμαι. Με λέει εξοχότατο, και στενοχωρούμαι πού δεν μπορεί το κακορίζικο ύφος μου να ανταποκριθεί αύτη τη στιγμή στον τίτλο πού χαρίζει ό Γεροντάκος, έναν τίτλο άλλως τε πού δεν φιλοδόξησα ποτέ.

Το τζάκι εν τω μεταξύ γεμίζει ξύλα και ένας δίσκος με ρακί κάνει τη βόλτα του. Βγάζω το βρεμένο πουκάμισο μου. Ύστερα παρακαλώ να μου επιτραπεί να βγάλω και το παντελόνι μου. Έχω παγώσει μέσα στα μουσκεμένα ρούχα μου. Και ο Γέροντας γελάει χτυπώντας τα χέρια του. «Ευχαρίστως, αλλά να φύγω και να σάς κλείσω τη πόρτα». Μένω μόνος και καθίζω πλάι στη φωτιά. Τα ρούχα μου στεγνώνουν κρεμασμένα στην καρέκλα. Σε λίγο φωνάζει απ’ έξω ο Γέροντας. «Εξοχότατε να σάς φέρω ένα ράσο, για να φορέσατε;» Μου φέρνει πράγματι το Ράσο και το φορώ. Όταν με βλέπουν αρχίζουν τα γέλια. «Δεν μένετε να σας κάνουμε Καλόγηρο;»

Πιστεύω πώς δεν είναι και τόσο εύκολο. Μπορεί το ράσο να μου φέρνει αυτή τη στιγμή μια γλυκεία ζεστασιά, χρειάζεται όμως ένα είδος ηρωισμού να το κράτηση κανείς για πάντα.

Τα ρούχα μου αχνίζουν και στεγνώνουν σιγά σιγά. Τα ξύλα τριζοβολούν, ανάμεσα

στις φλόγες. Εγώ ζητώντας και ένα σκούφο, σκιτσάρω τη φάτσα μου μπρος σ’ έναν μικρό καθρέφτη της τσέπης. Και αφού τελείωσα ,μου λέει ό Καλόγηρος’ «Κρύψετε αυτό το καθρεφτάκι μήπως το δη ό Γέροντας μου, γιατί τέτοια τα απαγορεύει, και θα σάς νομίσει για Μ α σ σ ώ ν ο».

Τον κοίταξα με απορία. «Μάλιστα» τόνισε. «Εγώ είμαι υποτακτικός του και ο Γέροντας μου είναι 112 χρονών. Είναι πολύ ευλαβής έδώ στο Όρος έχει 99 χρόνια».

Ή επιθυμία να γνωρίσω τώρα έναν Μαθουσάλα δεν μ’ αφήνει καιρό να λυπηθώ για τους περιορισμούς πού μου θέτουν. Συμμορφώνομαι και στέκω προσοχή καθώς αναγγέλλει τον ερχομό του. Μόλις τον βλέπω, σηκώνομαι, και τον υποδέχομαι από την πόρτα.

«Ο άγιος Θεός προνοεί για τα πλάσματα του- φώτισε εμάς τού αμαρτωλούς να κτίσουμε το κελί μας έδώ για να σωθείτε από τη Θεομηνία» μουρμουρίζει ο Μαθουσάλας. Τα μάτια του είναι χωμένα κάτω από τις παχιές τούφες των άσπρων του φρυδιών. Ένα κουρελιασμένο ράσο, δεμένο στη μέση με ένα σπάγκο, ξυπόλυτος και στο χέρι του ένα ραβδί. Το κεφάλι του γέρνει προς το στήθος του, τα μαλλιά του αχτένιστα και κολλημένα γύρω στο σκουφί του. Με κοιτάζει από πάνω ως κάτω. Δεν με ρωτάει για το ράσο πού φορώ. Φαίνεται πώς το ξέρει.

«Είσαι σπανός έκ Θεού ή ξυρίζεσαι;» με ρωτάει, γιατί ακούεται πώς στον Κόσμο γίνονται πολλά τέτοια μασονικά αμαρτήματα. «Έκ Θεού, γέροντα μου» προλαμβάνει ο υποτακτικός, και μου κάνει νεύμα να σωπάσω «Στα μάτια των ανθρώπων διακρίνεται ή ασέβεια και ή απιστία προς τον Θεόν. Μόνον απολαύσεις. Λησμονούν ότι είναι θρήνος και αλαλαγμός δια το προπατορικό αμάρτημα. “Έχετε νυμφευθή;» «Όχι, άγιε γέροντα»- του λέω. «Και εάν επιθυμήσεις το θήλυ; Καταφεύγεις εις πόρνες;» Με φέρνει σε αμηχανία. Αχ τί μας έκανε το μπουρίνι. Ό αγωγιάτης κάτω από το μουστάκι του λέει ψιθυριστά. «Είναι ηθικός και ενάρετος, γέροντα» ο δέ υποτακτικός του συμπληρώνει• «Την σάρκα θεωρεί εχθρό της ψυχής του, και τα πάθη της σαρκός είσοδο της κολάσεως». Κι’ εγώ με κλεισμένο το στόμα φέρνω γύρους με τα μάτια μου με αμηχανία στην αδειανή κάμαρα.

Φάγαμε ντομάτες, ελιές, σκόρδα, και ψωμί. Είμαι κυριολεκτικά τρομοκρατημένος, γιατί, αν θέλω να φύγω, δεν μπορώ. Ή βροχή συνεχίζεται δυνατότερα. Τα νύχια του Αγίου Μαθουσάλα καθώς είναι μακριά και μαύρα σχίζουν και κομματιάζουν τα σκόρδα. Τρώει με πολλή όρεξη, λέει δέ και από κανένα αστείο. Κοροϊδεύει τους ανθρώπους τούς μάταιους και ασύνετους πού περιφρονούν τα φυσικά μέσα της ζωής και ασχολούνται με σατανικές εφευρέσεις. «Καταργήσατε, όπως μαθαίνω, τα βουβάλια, τα άλογα, και τρέχετε με αύτοκινίσματα, πώς τα λένε;

Πετάτε στον αέρα σαν τούς Προφήτες, και τούς άγιους, χα χα χα χα. Και τυπώνετε τα μούτρα σας στο χαρτί. Θέλετε να γίνετε μεγαλύτεροι από το Θεό. Και σπουδάζετε και γίνεστε γιατροί, και γιατρεύετε κόντρα στο θέλημα του Θεού. Εκείνος πού δίνει τις αρρώστιες στον Κόσμο έχει το λόγο του. Κύριε, ελέησον. Να ασεβούν και να μη υποτάσσονται στο θέλημα του. Έμαθα πώς γεννήθηκε και Αντίχριστος. Ή Αποκάλυψις λέει, πώς μετά τη γέννηση του Αντίχριστου, θα γίνει ή Δευτέρα Παρουσία. Και τότες θα τα πούμε. Τότες δεν θα μπορείτε να φύγετε, ούτε με τα αυτοκίνητα ούτε με τ' άγεροπλάνα σας.

Ό Σατανάς έχει πολλά ποδάρια, εσάς σας κολάζει έτσι, εμάς αλλιώτικα. Ένα καιρό, μας έφερνε βόλτα κάθε βράδυ. Για να με φέρει στην αλαζονεία, μου έλεγε πώς είμαι άγιος. 'Εγώ τον εξόρκιζα, και αυτός γελούσε βροντερά και έκανε να σείονται τα ούρμάνια. Άλλες βραδιές, ρίχνανε κοτρόνια και γιόμιζαν την αυλή.

Κάθε πρωί πετούσαμε στο δρόμο τις πέτρες. Και τί πέτρες; ασήκωτες τέκνον μου. Το βράδυ πάλι τα ίδια. Κάθε Παρασκευή βράδυ γινότανε γυναίκα, και ερχόταν γυμνή στο γιατάκι μου να με ξεμυαλίση. Τον καταραμένο το Σατανά! Όμως εν ονόματι της Αγίας Τριάδος τον έκανα άφαντο. Να σού πω. Από τα 99 χρόνια πού δεν βγήκα από το Όρος τα 40 είχα τον πειρασμό κοντά μου. Δόξα σοι, ό Θεός, είμαστε πού είμαστε αμαρτωλοί. Τότες είχα μεγάλη ευλάβεια. Μόνον τις Κυριακές έτρωγα λάδι. Τώρα βλέπεις και τα χρόνια περνούν και ήρθαν τα γερατειά.

Ένοιωσα όμως τη στιγμή αυτή πώς ζητούσε κάποιο κομπλιμέντο. «Ακόμα δα έχετε καιρό», του λέω. «Έτσι το λογαριάζω κι' εγώ, μα να δούμε τη θέληση τού άγιου Θεού» μου άπαντα γιομίζοντας το ποτήρι μου κρασί. «Πώς ήθελα να ζήσω τα χρόνια σας γέροντα;» κάνω. «Δεν πρέπει να λέει ό άνθρωπος «θέλω», γιατί αμαρτάνει. Πρέπει μόνον να λέει «αν θέλει ό Ύψιστος» γιατί όλα είναι δική του πρόνοια. Και τί να ζει κανείς τόσα χρόνια! Ή ζωή είναι δοκιμασία. Οι αμαρτωλοί ζούνε περισσότερα χρόνια». Και εγώ συλλογιέμαι πώς να γινόμουνα ο άμαρτολώτερος της γης, αν επρόκειτο να ζούσα ανάλογα μ έ την ποσότητα των αμαρτιών μου.

Διαβάσαμε απόδειπνο. Και όταν πήγα να κοιμηθώ, ήμουν κάπως ανήσυχος. Τη νύχτα με ξύπνησε ένα τρομαχτικό όνειρο. Είδα πώς με τραβούσαν οι Σατανάδες για να με ρίξουν από ένα Γκρεμό. Και όταν ξανακοιμήθηκα, είδα πώς ένας Σατανάς είχε γίνει ένα ωραίο πλάσμα, κι' ήρθε στο κρεβάτι μου και με φιλούσε, εγώ όμως δεν τον έδιωξα εν ονόματι της Αγίας Τριάδος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΝΙΚΟΥ ΦΩΤΑΚΗ, ΜΕΡΟΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΌΡΟΣ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1959

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com